

(Hør! Hør!), nemlig den, at Vanskeligheden for Regjeringen i at gennemføre en Politik, der er sund og rigtig for Danmark, fornemmelig kommer fra dansk og ikke fra holsteensk Side (Hør!). Man søger saaledes at løse det ene Spørgsmaal efter det andet ved at optræde med stor Kraft og Bestemthed, ja, jeg kunde næsten sige med Trusler, constitutionelle Trusler mod det danske Folk og den danske Rigsdag (Hør! Hør!); man søger at jævne Sagerne saaledes, at ikke en eneste Stemme i Holsteen kan være tilbøielig til at rejse sig mod den Ordning af Forholdene, der her foregaaer, og saa siger man, at nu er man kommen ind paa Heelstatspolitikens Omraade, og at man med Kraft arbejder videre i den Retning (Hør!). Men, mine Herrer! de egentlige Vanskeligheder træde først frem, naar vi skulle til at overvinde og gennemføre Heelstaten imod Holsteens Ønske. Naar man, som i nærværende Tilfælde, vil gennemføre Heelstatspolitikken, ved uden nogen Nytte at have Arveloven, da kan det altsaa ikke falde vanskeligt, da man giver Holstenerne, hvad de ville ønske og sætte særdeles Priis paa, medens man hensynsløst tilfidesætter Danmarks Interesse. Jeg troer, at man kan have en begrundet Frygt for, at naar denne Tanke saaledes allerede fremtræder i en Sag som nærværende, at den da ogsaa vil gøre sig gjældende i andre Sager, at man navnlig, naar Heelstatsforfainingen skal gives, vil tage et væsentligt Hensyn ikke til hvad der tiltaler os, men til hvad der kan gaae igjennem uden Vanskelighed i Holsteen. Vi have i Slesvig for Diebliffet en Kongeaespolitik; — vi have i Holsteen en meget stærk Eiderpolitik. Conseqvensen af den Politik, der der er gennemført, fører til en meget stærkt udviklet Selvstændighed i de tvende Hertugdømmer. Hvis man skulde udvikle denne Selvstændighed, da kunde muligt de Tanker, der i 1848 gjorde sig gjældende, og som ere repræsenterede i Ministeriet af tvende Ministre, der dengang havde stor Indflydelse, atter opstaae; jeg sigter navnlig til Lighed i Repræsentationen for Heelstaten. Jeg veed, at den høitærede Premierminister med Indignation vil afvise den Tanke, at han skulde give sit Minde til en saadan Ordning, og jeg er

ganske overbevist om, at han vilde modsætte sig den; men jeg veed ogsaa, at Omstændighedernes Magt kan blive stærk, jeg veed, at den høitærede Minister, som har hørt til to meget forskjellige Ministerier, Marstministeriet og det nuværende Januarministerium, tidligere har bøiet sig for denne Omstændighedernes Magt. Jeg bebrejder ham det ikke (En Stemme: Jo!); men jeg siger det, fordi jeg troer, at Omstændighederne atter kunne blive afgjørende; jeg udsiger det, fordi Ingen kan være Herre over, hvad der senere vil ske, dersom man vedbliver at betragte den Wei, man har begyndt paa. Jeg føler tilfulde det Ansvar, som paahviler os, ved at afgive vor Stemme i denne Sag, og som den ærede Taler, der først idag havde Ordet (Madvig), udtalte. Jeg føler, at Ansvaret vil være tungt, hvad enten man stemmer for det ene eller for det andet Forslag, fordi jeg troer, at enhver af disse Afgjørelser har sine store Farer, sine store Ulemper (En Stemme: Nei!). Man siger Nei; men, mine Herrer! jeg maa dog ialtfald have Ret til at have min Mening. Men idet jeg føler dette Ansvar, troer jeg, at Enhver maa gøre sig det klart, at Ingen, der afgiver sin Stemme her, er Herre over Resultatet. Vi ere ikke Herrer over Mere end over vore Stemmer (Hør!); vi ere kun Herrer over, efter roligt og alvorligt at have overveiet Sagen, at kunne erklære Ja eller Nei. Det er Ministeriet, som senere skal gennemføre, hvad her er besluttet. Men naar man nu gaaer ud fra, — hvad vi dog vel maae være berettigede til —, at Ministeriet loyalt og ærligt vil gennemføre den Beslutning, man her maatte tage, skulde der da virkelig være saa overordentlig store Farer ved ikke at beslutte sig til at ophæve Kongelovens Arvesølge?

Det maa dog staae klart ikke blot for Ministeriet, men for Alle, for hele Europa, dersom man seer, hvad her foregaaer, at den danske Rigsdag ikke har vægret sig ved og ikke vil vægre sig ved at antage det, som maatte anses for en Nødvendighed: Det troer jeg navnlig klarligen fremgaaer af det Forslag, som igaar blev forkastet. Skulde altsaa, under Sagens senere Gang, Ministeriet komme i